

Indflydelse paa denne Institution, som den burde have. I Stedet for at blive enig om en almindelig Organisationslov vedtog man paa ny Lov af 30te Marts 1876 med det gode Forsæt, at der skulde forelægges et Lovforslag i Samlingen 1877—78. Ministeren forelagde det her i Landstinget, som undergav det en kort 1ste Behandling. I næste Samling forelagde Ministeriet ikke Forslaget her, hvad der ellers er Sædvane, naar et Ting ikke har behandlet Sagen til Ende, men i Folketinget, vel sagtens for at prøve, om det kunde virke bedre. Der undergav man ogsaa Loven en kort første Behandling, henviste den til et Udvalg, og dermed var denne Sag færdig. I Samlingen 1879—80 blev den meget vigtige Lov vedtaget om de sjællandske Jærnbaners Overtagelse, og den Gang havde det været Tid at sikre Rigsdagen Indflydelse, men i det Sted gav den Afspald derpaa, atter med det gode Forsæt, at der skulde forelægges et Lovforslag i Samlingen 1882—83 om Banernes Drift, og man gav saa i øvrigt Regeringen Bemyndigelse til ved kongelig Anordning at foranstalte det nødvendige i Anledning af disse Baners Køb. Det var alt saa for 9de eller 10de Gang, man gav Afspald paa sin Indflydelse. Denne Forordning blev naturligvis efterkommen, idet Regeringen forelagde her i Landstinget i 1882—83 sit Lovforslag, og der have vi egentlig til Stede i det Forslag hele det Apparat, som senere er blevet til, det vil sige, vi have det til i Teorien, som senere blev til i Virkeligheden; her indstyttes Afdelingscheferne, og der foretoges en Sammensmeltning af Banerne. Der indstyttes Afdelingscheferne, samtidig med at man beholder den dobbelte Linieforvaltning. Man opretter en Centralforvaltning med en Generaldirektør som Hoved og berunder en dobbelt Linieforvaltning. Tinget har talt lidt smaat om, at Embedsmændenes Lønninger vare for store; men Behandlingen var ikke meget indgaaende — det kan maaske ogsaa ligge i, at det var noget sent i Samlingen — og Forslaget blev sendt til et Udvalg. Næste Aar gif Regeringen til Folketinget; det arbejdede vel Lovforslaget igennem, men dog saaledes, at det var egentlig mest Forsætter, der kom ind i Lovforslaget. Det hedder saaledes, at Lønningerne skulle ordnes ved en Lov, der

bliver at forelægge Regeringen. Det hedder saaledes, at Politireglementerne skulle ordnes ved en ny Lov, og at Driftsreglerne skulle vedtages ved Finanslovene. Dette ærede Ting syntes ikke om dette Lovforslag. Den første ærede Taler i Gaar, den 3dje Landstingsmand for 3dje Kreds (Kump) førte Ordet skrap imod det og endte med at foreslaa en motiveret Dagsorden, ifølge hvilken Forslaget var aldeles uantageligt, og da Regeringen ikke saavnede Bemyndigelse i de bestaaende Love til at fortsætte Jærnbanebristen, vilde man dermed gaa over til den næste Sag paa Dagsordenen, hvilket ogsaa blev vedtaget, med 36 Stemmer mod 14, den 21de Maj 1884. Dermed var Indflydelsen for den Gang forbi fra Rigsdagens Side. Siden blev der i 1884—85 forelagt et Lovforslag, som ikke blev behandlet til Ende i Folketinget. D'Herrens have jo i Grundring, at Storpolitikken var da stærkt fremme, at man næppe havde Tid til at hyskesætte sig med Jærnbanelager. Jeg tror saaledes fuldstændig at have begrundet min Berettigelse til at sige, at dette Ting — ja, ikke dette Ting alene, men hele Rigsdagen — stadig har skrevet som Motto over sin Jærnbanebehandling: Lad os nu være fri! ledslaget af gode Forsætter, med hvilke jo Vejen til et vist Sted skal være belagt. Denne Gang forekommer det mig dog, vi ere komne et Strid videre. Det kan vel ikke nægtes — og det er jo ogsaa indrømmet af foregaaende Talere, af den første ærede Taler i Gaar, der jo ellers ikke er saa særdeles begejstret for den Behandling, Hvertallet i Folketinget har givet sig ind paa — at den grundige og dygtige Behandling — og lad mig tilføje, at det er første Gang, at der virkelig efter min Formening er gaaet til Bunds i Sagen — og at det Arbejde, Ordføreren i det andet Ting har leveret, haade mundtlig og skriftlig, hvad enten man nu er enig med ham eller ikke, hører til det bedste, Rigsdagen har givet. Det tror jeg, man skal erkende. Denne Sag er jo i øvrigt slet ingen Partisag. Det have vi Bidnesbyrd om netop deri, at den ærede Folketingsmand fra Vestervig (N. Andersen), der jo ellers er ivrigt regeringsvenligt Medlem, har ført Ordet i denne Sag, og vi have ogsaa hørt, at den sidste ærede Taler slog paa, at han, der ellers tit i disse Sager